

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718202961
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718202961.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobkyne X. B., nar. X.X.XXXX, trvalý pobyt Y. XXXX/XXX, XXX XX V. O., právne zastúpenej Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO 52 635 970, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. U. D., s.r.o., so sídlom S. XX, XXX XX O., H. XX XXX XXX, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3Csp/96/2018-67 zo dňa 12. februára 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 250 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník, p o t v r d u j e.

II. Žalobkyni sa proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 250 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

2. V odseku 1. odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 8.1.2015 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1 500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 81,99 eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,08 % a RPMN 26,13 %. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola 2 142,06 eur. Nakoľko medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Vo svojej žalobe uviedla, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom, sp.zn. 7Csp/100/2017 zo dňa 11.10.2017 žalobe žalobkyne vyhovel v celom rozsahu. Predmetný rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, pričom Krajský súd v Trenčíne rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.5.2018. V súvislosti s uplatneným nárokom na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia ďalej žalobkyňa poukázala na ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 129/2010 Z.z. a uviedla, že má za to, že sú splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa daného ustanovenia, nakoľko vo veci existuje porušenie povinnosti veriteľom, spotrebiteľom (žalobcom) úspešné uplatnenie na súde porušenia predmetných povinností a príčinná súvislosť. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia zákon nevyžaduje. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatnil na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmý z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavedená o podmienkach úveru, následne bola povinná plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona žalovaný nemal nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na rozhodovaciu prax súdov.

3. V odpore proti platobnému rozkazu vydanému súdom prvej inštancie č.k. 3Csp/96/2018-34 zo dňa 29.10.2018 žalovaný uviedol, že žalobkyne žiadny nárok nevznikol, rovnako neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohla uplatňovať. Žalobkyňa v podanej žalobe tvrdila porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré si musela brániť v pôvodnom konaní. Z podanej žaloby nevyplýva osvedčenie a preukázanie daného tvrdenia. Súd prvej inštancie v konaní určil, že úver vyplývajúci zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX sa považuje za bezúčinný a bez poplatkov. Žalovaného zaviazal k zaplataeniu sumy 631,74 eur spolu s 5 % ročným úrokom a zároveň žalobkyne priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovanému. Ďalej žalovaný uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Na základe uvedených skutočností konštatoval, že nárok žalobkyne nemá oporu v žiadnej skutkovej ani právnej okolnosti významnej pre toto konanie. Takýto stav podľa názoru žalovaného nemôže požívať žiadny stupeň právnej ochrany. Nebolo preukázané, že by konaním žalovaného došlo k spôsobeniu nejakej ujmy v neprospech žalobkyne. Žalovaný napáda dôvodnosť nároku na uplatňované finančné zadosťučinenie. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (viď IV. ÚS 210/04). Na priznanie žalobkyňou uplatňovaného nároku (dokonca v danom rozsahu) neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod. Z tvrdení žalobkyne nevyplýva, že by jej bola spôsobená ujma. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol a súčasne zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

4. V odsekoch 4. a 5. odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie obsah ďalších vyjadrení žalobkyne a žalovaného vo veci samej.

5. Podľa § 180 CSP súd prvej inštancie vec prejednal v neprítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Z dokazovania vykonaného listinami súd prvej inštancie ustálil skutkový stav:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7Csp/100/2017-98 zo dňa 11.10.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/18/2018-120 zo dňa 09.5.2018, právoplatným dňa 30.5.2018, bol žalovaný zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyni 631,74 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa ako spotrebiteľ dňa 7.1.2015 podpísala Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú zmluvu žalovaný ako dodávateľ podpísal 8.1.2015 a ktorou sa zaviazal žalobkyni poskytnúť úver vo výške 1 500 eur. V zmluve chýbali podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., na základe čoho súd konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov a jednoznačne dospel k záveru, že na strane dodávateľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia v sume priznanej súdom, nakoľko dodávateľ mal nárok len na vrátenie sumy poskytnutej istiny úveru, teda vo výške 1 500 eur. Predmetnú zmluvu súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., zároveň aj ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Zistený a preukázaný skutkový stav právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, podľa § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia zmluvy a podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania je jednoznačné, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá je zároveň i zmluvou o spotrebiteľskom úvere, v zmysle ktorej sa žalovaný ako dodávateľ zaviazal žalobkyni ako spotrebiteľovi poskytnúť úver vo výške 1 500 eur. Žalobkyňa za poskytnutý úver v období 1.12.2015 do 31.3.2017 zaplatila celkom 2 131,74 eur, pričom žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy, ktorú žalobkyni skutočne poskytol, nakoľko poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovaný poskytol žalobkyni sumu 1 500 eur a žalobkyňa mu vrátila 2 131,74 eur, je nepochybné, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 631,74 eur. Uvedené konštatoval súd prvej inštancie v konaní sp.zn. 7Csp/100/2017, ktoré iniciovala žalobkyňa a bola v celom rozsahu úspešná.

7. V súdenom prípade sa žalobkyňa domáha uloženia povinnosti zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur vo vzťahu k už právoplatne skončenému konaniu sp.zn. 7Csp/100/2017. Právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká na základe zákona, konkrétne § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., po splnení podmienok, a to, že spotrebiteľ ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností proti porušiteľovi a zároveň je v tomto konaní úspešný. Rozhodnutie súdu je právoplatné (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 4Co/334/2017-92 zo dňa 27.3.2018, resp. 27Co/32/2018-133 zo dňa 22.5.2018) a teda je zrejmé, že sú splnené všetky podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadostučinenia na súde. Z citovaného ustanovenia zákona nevyplýva, že spotrebiteľ musí preukázať spôsobenie ujmy. Vzhľadom k výške sumy, ktorá bola žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia už súdom priznaná, s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa posledných 7 splátok úveru platila bez právneho dôvodu, a teda s poukázaním na dĺžku trvania závadného stavu, sa súdu prvej inštancie javilo ako primerané priznať žalobkyni sumu 250 eur. Súd prvej inštancie vychádza z toho, že primerané finančné zadostučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú - je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, a zároveň funkciu sankčnú - je to určitá sankcia za to, že žalovaný pri dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Primerané finančné zadostučinenie má byť nástrojom na odradenie dodávateľa, resp. veriteľa, od nekalých praktík, avšak na druhej strane nemá byť nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhovel žalobe len sčasti vo výške 250 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď podľa jeho názoru zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konanie, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, o čo v tomto prípade ohľadne tohto nároku išlo. V takom prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu súd aspoň časť žalobou uplatneného nároku priznal. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pokiaľ ide o základ a výšku priznaného nároku. S poukazom na § 220 ods. 2 CSP a rozhodovaciu činnosť

Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 311/07, námietky odôvodnil tým, že rozsudok neobsahuje označenie žiadnej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania alebo z jeho úvahy, ktorou by bola odôvodnená suma 250 eur. Nedostatok tohto odôvodnenia odporuje zákonu. Nie je z neho zrejmé, v čom je napríklad daná primeranosť. Z tohto pojmu možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritéria pre posúdenie každého prípadu. Z odôvodnenia nie je zrejmé ani označenie, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené a nevyplýva z neho ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom tohto ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich účelné uplatnenie v súdnom konaní a jeho potrebu). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania.

10. Žalobkyňa, ktorej bolo odvolanie žalovaného doručené dňa 14.5.2019 prostredníctvom právneho zástupcu, vyjadrenie k odvolaniu nepodala.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výroku, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 eur, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

13. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. V rámci postupu podľa § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd aj odvolacie tvrdenie žalovaného o nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu absencie náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, pretože z odôvodnenia nie je zrejmá žiadna skutočnosť vyplývajúca z vykonaného dokazovania alebo z úvahy súdu prvej inštancie, ktorou by bola odôvodnená suma 250 eur a jej primeranosť vzhľadom na okolnosti konkrétneho zásahu, nie je zrejmé, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené a nevyplýva z neho ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

15. Predmetné odvolacie tvrdenie vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Ustanovenie § 220 ods. 2 CSP normuje povinné náležitosti odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku, ktoré následne zakladajú aj záväznú logickú štruktúru odôvodnenia rozsudku. V odsekoch 1. a 4.

odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila a aké prostriedky procesného útoku použila. V odsekoch 3. a 5. odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie vyjadrenie žalovaného, najmä v odpore proti platobnému rozkazu, a prostriedky procesného útoku použité v spore žalovaným. V odsekoch 3., 6. a 7. odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie procesný postup v konaní a v odseku 8. odôvodnenia uviedol čiastkové skutkové zistenia z vykonaného dokazovania. V odsekoch 9. - 11. odôvodnenia súd prvej inštancie citoval znenie právnych noriem, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a v odsekoch 12. - 14. odôvodnenia uviedol vyhodnotenie dôkaznej situácie a právne posúdenie veci, pričom v právnom posúdení veci odkázal aj na niektoré rozhodnutia odvolacieho súdu v obdobných veciach. V súhrne, z hľadiska celku, odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje povinné náležitosti. Vo vzťahu ku konkrétnym odvolacím námietkam (odsek 14. tohto odôvodnenia) odvolací súd uvádza, že za porušenie práva spotrebiteľa považoval súd prvej inštancie skutočnosti, ktoré zistil a uviedol v odseku 8. odôvodnenia rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tieto porušenia spočívali v tom, že žalovaný ako dodávateľ v postavení silnejšej strany záväzkového vzťahu, ktorý predložil ním pripravený formulárový typ spotrebiteľskej zmluvy/zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanej v postavení spotrebiteľa, nedodržiaval náležitosti tejto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.1.2015, v ktorej absentovali údaje : konečná splatnosť úveru, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). Primeranosť priznanej sumy finančného zadosťučinenia 250 eur odôvodnil súd prvej inštancie v odseku 14. odôvodnenia a ako kritérium zobral do úvahy výšku sumy, ktorá bola žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia už právoplatne priznaná a obdobie 7 mesiacov, počas ktorého platila žalobkyňa poskytnutý úver bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie vymedzil porušenie povinnosti stanovenej zákonom č. 129/2010 Z.z. a odôvodnil primerané finančné zadosťučinenie, ktoré rozsudkom priznal žalobkyni, dostatočne, jasne a zrozumiteľne na to, aby odvolací súd konštatoval, že z hľadiska § 220 ods. 2 CSP odôvodnenie rozsudku spĺňa aj náležitosť presvedčivosti odôvodnenia rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie tvrdenia žalovaného neobsahujú žiadnu prezentáciu, ktorá by bola za daných skutkových okolností spôsobilá dostatočnosť odôvodnenia rozsudku spochybníť.

16. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinných v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere žalobe vyhovel čo do sumy 250 eur a žalobkyni ako úspešnej strane sporu čo do základu priznal proti žalovanému nárok náhradu trov konania. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza:

17. Základom rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobkyňou a k použitej obrane žalovaného, zdôvodnil dôvody, na základe ktorých tento nárok žalobkyni čiastočne priznal. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP nie je odvolací súd povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie isté skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky dal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku odpoveď na podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Vo vzťahu ku konaniu pred odvolacím súdom a k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, ale len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005 „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní...“.

18. Vychádzajúc z obsahu spisu, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu (odpor žalovaného zo dňa 14.11.2018, vyjadrenie žalobkyne zo dňa 11.1.2019) ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany je odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, toho názoru, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatňuje v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7Csp/100/2017-98 zo dňa 11.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/18/2018-120 zo dňa 9.5.2018, v ktorom bola úspešná, keď súd prvej inštancie vyhovel jej žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 631,74 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 15.6.2017 do zaplataenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku jednoznačne vyplýva, že poskytnutý úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere pre absenciu náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový a suma, ktorú žalobkyňa zaplatila nad výšku poskytnutého úveru je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Predmetnú sumu žalovaný prijal aj napriek tomu, že dohodnuté zmluvné podmienky boli v rozpore so zákonom s následkom podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. V spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú aj dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a toto je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným prijatou sumou v čase a za obdobie, ktorá mu nepatrila. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadostučinenia sa uskutočňuje na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil, pričom odvolací súd nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

19. K odvolaciemu tvrdeniu žalovaného podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav a tieto právne predpisy aj správne interpretoval. V súlade s názormi a závermi rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 a sp.zn. 5Cdo/118/2019 zo dňa 29.10.2019, je odvolací súd v tomto spore, rešpektujúc čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, toho názoru, že nie je dôvod odkloniť sa od tých názorov a záverov, ktoré možno prijať aj v tomto spore ako názory a závery všeobecného charakteru : „ Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. Nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privodená ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľovi dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej škody by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, právna norma nestanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.

20. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti výroku, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 eur vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

21. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo napadnutej časti výroku o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobkyni ako úspešnej strane sporu čo do základu žalobou uplatneného nároku patrí podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zásadu úspechu konania treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V tomto prípade nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobkyňu nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku práve z dôvodu, že tento výsledok závisel v danom spore od úvahy súdu. Za základné sa v spore považuje to, že bolo zasiahnuté do práva žalobkyne v postavení spotrebiteľa. Výška primeraného zadosťučinenia je potom iba nadväzujúca. V danom prípade patrí žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %, pričom aj v prípade tohto nároku patrí žalobkyni náhrada trov odvolacieho konania zo sumy prisúdenej súdom prvej inštancie. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov dva ku jednej (§ 393 ods. 2 CSP).

24. Odlišná mienka od názoru väčšiny, člena senátu Mgr. Ivana Kubínyho, sa v písomnom vyhotovení pripája k tomuto rozsudku.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).